

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: J. Ch.
zastoupený Mgr. Markem Hylenou, advokátem,
sídlem Staré náměstí 15, 560 02 Česká Třebová,
proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje,
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice
za účasti: 1) CETIN, a. s., IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
2) M. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2023, č. j. KrÚ - 86460/154/2023/OMSŘI/Es,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žaloba a vyjádření žalovaného

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 12. 2023, č. j. KrÚ - 86460/154/2023/OMSŘI/Es, ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Česká Třebová ze dne 3. 7. 2023, č. j. MUCT, 28079/2020/VYS/DŮM/UZR/66-14, byl podle § 94p odst. 1 a 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v rozhodném znění (dále též „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), schválen stavební záměr s názvem „*přístřešek – parking pro osobní automobily u rodinného domu č. p. X, X*“ (dále též „předmětná stavba“), na pozemku evidovaném v katastru nemovitostí jako parc. č. Y v k. ú. X.
2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce (který sice není vlastníkem sousedních nemovitostí, je však osobou oprávněnou z věcného břemene a bydlí v domě č. p. X) žalobu (obsahující dílem žalobní body dostatečně konkrétní, dílem zcela obecné a v podstatě neprojednatelné), v níž namítal, že stavba byla realizována na základě výjimky, „*k udělení výjimky však nebyl dán žádný opodstatnělý*“ (pozn. soudu – žalobce chtěl zřejmě užít slovo opodstatněný) *důvod*“, navíc uskutečněním předmětné stavby dojde k zastínění části pozemku evidovaného v katastru nemovitostí jako p. č. Y v k. ú. X (konkrétně jde o část zmíněného pozemku mezi dílnou žalobce a plotem o výměře cca X m²), v důsledku čehož již nebude nadále možno na předmětné části pozemku pěstovat zeleninu, „*natož rajská jablka, která ke svému zrání sluneční svit nutně potřebují*“. Výstavbou přístřešku pro parkování osobních automobilů navíc dojde i k „*zastínění dílny*“ (byť tato směrem k předmětné stavbě nemá žádná okna). Dle žalobce přitom není jeho povinností prokazovat svá skutková tvrzení týkající se (nepřímých) imisí (stínu), žalovaný „*obrací důkazní povinnost*“. Dále žalobce upozornil na to, že „*podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí je nedostatečná, a tedy nesprávná stavební dokumentace předložená stavebníkem*“, jakož i na to, že stavba je realizována v rozporu s předloženou projektovou dokumentací [dle žalobce měla stavba dosahovat výšky 440 cm, ve skutečnosti je však vysoká 493 cm, není ani dodržen stanovený odstup od hranice pozemku (místo 1 m jde o cca 53 cm), podlaha přístřešku není tvořena šterkopískem, nýbrž je betonová]. Žalobou napadené rozhodnutí by proto ze všech výše uvedených důvodů mělo být zrušeno a věc by měla být vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,¹ teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou

¹ Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „*je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů*“ a „*správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací*“.

napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Totéž navrhla i osoba zúčastněná na řízení 2).

II.

Posouzení věci soudem

4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Předně soud připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, která se projevuje mimo jiné tím, že je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že *„jinou vadou řízení před soudem“* s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, z novějších rozhodnutí např. rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019 – 38, bod 10, či ze dne 4. 4. 2024, č. j. 5 Afs 20/2023–31, bod 34).
6. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce a advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017–31, č. 3733/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlídnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoučelná. Jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze *„do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícími podáními je jen rozvedl a konkretizoval, musel by toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, *„uplatnění obecné žalobní námítky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může*

libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).

7. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005–56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42). Za žalobní bod proto v žádném případě nelze např. považovat obecná tvrzení žalobce (viz např. bod VI žaloby), že „došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci“ (neboť není uvedeno, v čem konkrétně toto nesprávné posouzení mělo spočívat, zda v užití určité právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normy, sice správně určené, ale nesprávně vyložené atd.), že „správní orgán nezjistil správně skutečný stav věci“ (neboť nebylo konkretizováno, jaké pro věc významné skutečnosti zůstaly „nezjištěny“), že „nepřihlédl ke všem důležitým skutečnostem“ (nebylo uvedeno, jaké „důležité skutečnosti“ nebyly zohledněny) či že „se správní orgány v předmětném správním řízení dopustily řady procesních chyb“ (neboť tyto „procesní chyby“ nebyly identifikovány). Soud však není povinen vyzývat žalobce k upřesnění žalobní argumentace v situaci, kdy žaloba obsahuje alespoň nějaké dostatečně konkrétní, tedy projednatelné žalobní body (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Afs 330/2016-36, bod 14, či rozsudek téhož soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44, bod 17).
8. Soud tedy shrnuje, že míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Žalovaný na 9 stranách žalobou napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil pouze obecné námitky, aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro

alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), odkazuje na jejich odůvodnění (není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené) a k věci dodává, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět případné dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování, jakkoliv doplňovat, ostatně žalobce toto ani nepožadoval a v žalobě odkazoval pouze na listiny založené ve správním spise. V řízení před správním soudem se však dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015–31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).*“

9. Dále soud uvádí, že žalobce s předmětnou stavbou nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že v důsledku její realizace dojde k zastínění části pozemku evidovaného v katastru nemovitostí jako p. č. Y v k. ú. X a žalobce zde nebude moci pěstovat zeleninu, resp. rajčata. Konkrétně jde o část zmíněného pozemku mezi dílnou (která směrem k předmětné stavbě nemá žádná okna) a plotem, jedná se o cca X m², neboť předmětná stavba je umístěna u jihovýchodního rohu pozemku žalobce (viz letecký snímek níže). Zbylá část pozemku evidovaného v katastru nemovitostí jako p. č. Y v k. ú. X o celkové výměře X m² na první pohled není a nemůže být, jakkoliv stavbou přístřešku pro osobní automobily dotčena [jak plyne např. z leteckého snímku a ze snímku katastrální mapy (list číslo 44 soudního spisu), jimiž bylo doplněno dokazování při jednání dne 26. 2. 2025].

10. Obecně platí, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba. Po vlastníci okolních staveb je proto spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení „nad míru přiměřenou poměrům“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS). Určité zhoršení komfortu vlastníků okolních nemovitostí tudíž nemůže samo o sobě vést k závěru o nepřipustnosti umísťovaného záměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48). Při posuzování střetu dvou vlastnických práv je tedy třeba zajistit, aby ke změnám vyvolaným nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61),
11. Podle § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále též „občanský zákoník“), se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat.
12. Stavební úřad tedy musí zvážit, zda hrozí, že imise budou na sousední pozemek vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Jako nepřiměřený místním poměrům lze hodnotit záměr, jehož očekávané negativní vlivy na okolí se mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č.j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS).

13. V daném případě správní orgány dospěly k závěru, že zastínění (cca $X \text{ m}^2$ pozemku užívaného žalobcem) není nepřiměřené místním poměrům, neboť předmětná stavba je umístěna na pozemku, který sousedí s pozemky, na kterých jsou taktéž umístěny doplňkové stavby v co nejmenší možné odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků, přičemž i tyto stavby jsou zdrojem nepřímých imisí. Očekávané negativní vlivy předmětné doplňkové stavby na okolí se tak nebudou vymykat ustáleným poměrům ani svou intenzitou, ani druhově. Tento logický závěr žalovaného žalobce v žalobě žádnou konkrétní žalobní námitkou nezpochybnil. Navíc nepřímé imise se týkají jen malé části (cca $X \text{ m}^2$) pozemku o celkové výměře $X \text{ m}^2$ užívaného žalobcem, a i kdyby znemožňovaly v daném místě pěstování zeleniny (což znemožňují, jak prokázal žalovaný při jednání dne 26. 2. 2024 fotografií založenou na listu číslo 39 soudního spisu), žalobce může pěstovat zeleninu i v jiné části jím užívaného pozemku než v prostoru mezi dílnou a plotem. Rozhodně tedy nelze tvrdit, že předmětná stavba (přístřešek pro osobní automobily) bude podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku o výměře $X \text{ m}^2$. Samotná dílna (nebytový prostor) v užívání žalobce má plnou obvodovou zeď, a proto o jejím „zastínění“ nelze ani uvažovat. Podpůrně lze odkázat i na právně nezávaznou ČSN 73 4301 (734301), dle které (viz bod 4.3.5) venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března. Pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. č. Y v k. ú. X o rozloze $X \text{ m}^2$ tuto podmínku, jak je patrné např. z leteckých snímků předložených žalovaným (jimiž soud doplnil dokazování při jednání dne 26. 2. 2025), na první pohled splňuje, a i laikovi je zřejmé, že stavba přístřešku pro osobní automobily v blízkosti jihovýchodního rohu pozemku užívaného žalobcem tento stav nezmění. Ostatně žalobce opak ani netvrdil, resp. se zmíněné technické normy ani nedovolával. Nicméně pokud se žalobce přesto domníval, že stavba nepřiměřeně zastíní jeho pozemek, měl svá tvrzení již ve správním řízení doložit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61, body 25 až 27). Občanskoprávní námitky totiž musí být odůvodněny a důkazně podloženy natolik, aby vyvolaly na straně stavebního úřadu alespoň důvodné pochybnosti o tom, že stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům (to se ovšem v nyní posuzované věci nestalo). Svou podstatou se totiž toto posouzení blíží soudnímu rozhodování v občanskoprávním sporu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2024, č. j. 7 As 240/2023–36, bod 20 a judikaturu v něm zmiňovanou). Rozhodně za shora popsaných okolností (jasná a přehledná situace, jednoduchá stavba umístěvaná k rohu pozemku užívaného žalobcem) nebylo povinností správních orgánů vyzvat stavebníka k předložení studie zastínění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 As 55/2024–44, bod 47).
14. Soud tedy shrnuje, že žalobcem akcentované zastínění malé části jím užívaného pozemku nelze hodnotit jako natolik mimořádné, aby znemožňovalo umístění předmětné stavby v dané lokalitě. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozličnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje, a to zvláště v urbanizovaných oblastech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS). Žalobce proto nemá (a ani nemůže mít) subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v daném území zůstaly zakonzervovány a nemohly se změnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 As 55/2024 – 44, bod 48).
15. Pokud jde o rozhodnutí o udělení výjimky z odstupových vzdáleností, které je ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí rozhodnutím podkladovým (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proti

němu žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitku nevznesl, ač tak učinit mohl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2025, č. j. 10 As 25/2024-95), pouze konstatoval, že „*k udělení výjimky nebyl dán žádný opodstatnělý důvod*“. Toto svérázné konstatování však nelze, jak soud vysvětlil pod body 7 a 8 tohoto rozsudku, považovat za žalobní bod. Pouhý nesouhlas s rozhodnutím, jeho označení za nezákonné, nepřezkoumatelné, event. poukaz na jednostranné a neobjektivní hodnocení důkazů, nedostatečné zjištění skutkového stavu, porušování procesních předpisů atp., to vše bez dalšího odůvodnění a odkazu na konkrétní okolnosti projednávaného případu (tj. bez adekvátní individualizace), nelze považovat za žalobní bod (shodně viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 4 Azs 201/2024-46). Jiný přístup by vedl k tomu, že by postačovalo, pokud by v žalobě žalobce uvedl, že se mu na rozhodnutí žalovaného vůbec nic nelíbí a jsou tu nějaké důvody pro jeho zrušení. Jistě si lze teoreticky představit i správní soudnictví, kde soud libovolně – nad rámec konkrétních žalobních tvrzení - dohledává důvody nezákonnosti správního rozhodnutí. To však, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44 (bod 14), není případ správního soudnictví v českém právním řádu [viz § 75 odst. 2 větu první s. ř. s., k ústavnosti této normy srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15 (N 6/80 SbNU 65)]. Soud tedy nad rámec nutného odůvodnění pouze srovnatelně obecně uvádí, že o výjimce z odstupových vzdáleností bylo rozhodnuto na základě žádosti žalobce a důvody pro udělení výjimky jsou obsaženy v odůvodnění rozhodnutí o této výjimce, přičemž bylo na žalobci, aby je konkrétními žalobními námitkami zpochybnil. Vzhledem k tomu, že správní orgány, jak je patrné z výše uvedeného, dospěly k závěru, že v dané věci nedojde stavbou přístřešku pro osobní automobily ke zhoršení poměrů v území nad přiměřenou míru a že stavba svým charakterem ani velikostí nenaruší prostředí, neshledává soud na udělení výjimky nic zjevně nestandardního. Ostatně zástupce žalobce při jednání dne 26. 2. 2025 připustil, že samotná vzdálenost stavby od hranice pozemku (1 m) by pro žalobce byla akceptovatelná, žalobci jde o oslunění výše zmíněné části jím užívaného pozemku, na něž má vliv především výška stavby.

16. Obdobně vágní je i tvrzení žalobce, že „*podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí je nedostatečná, a tedy nesprávná stavební dokumentace předložená stavebníkem*“. Žalobce totiž nijak nespecifikoval, jakými konkrétními nedostatky má projektová dokumentace trpět, přičemž soud není oprávněn za žalobce tyto nedostatky vyhledávat. Pouze obecně a opět nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že projektovou dokumentaci zpracovala autorizovaná osoba - Ing. I. S., IČO: Y, se sídlem Y, č. autorizace Y - inženýr pro pozemní stavby. Žádost byla řádně doložena projektovou dokumentací odpovídající rozsahem a obsahem vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a požadavkům stavebního úřadu. Správní orgány v projektové dokumentaci předmětné jednoduché stavby neidentifikovaly žádné relevantní nedostatky.
17. Pokud jde o námitku, že stavba je realizována v rozporu s projektovou dokumentací [dle žalobce měla stavba dosahovat výšky 440 cm, ve skutečnosti je však vysoká 493 cm, není ani dodržen stanovený odstup (místo 1 m jde o cca 53 cm), podlaha není tvořena šterkopískem, nýbrž se jedná o litý beton], pak ta je relevantní v kolaudačním řízení, přičemž proti výstupu z kolaudačního řízení se žalobce může bránit správní žalobou. Je to totiž právě kolaudační řízení, v němž je (mimo jiné) zkoumáno, zda stavba byla provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 61/2016–35). Předmětem stavebního řízení je naopak posouzení předložené projektové dokumentace zpracované podle podmínek určených v územním rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2016, č. j. 4 As 63/2016–39), nikoliv posouzení souladu skutečného provedení stavby s projektovou dokumentací. Opět pouze pro úplnost tedy soud uvádí, že stavba dosud nebyla dokončena a nebyl vypracován geometrický plán, což jsou podklady o zaměření stavby sloužící pro kolaudaci stavby, nicméně z fotodokumentace založené ve správním spise (jakož i z fotodokumentace předložené žalovaným při jednání dne 26. 2. 2025) je zřejmé, že stavebník vzdálenost 1,0 m od hranice se sousedními pozemky dodržel (podle tehdy platného § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace, vzdálenost stavby od hranice sousedního pozemku tedy nelze měřit od kraje střešní konstrukce). Jde-li o výšku stavby, sám stavebník přiznal, že musel kvůli prudkému nájezdu do vjezdu stavby zvýšit nosnou konstrukci (sloupy ze ztraceného bednění) o jednu tvárnici. Tato situace není výjimečná a teprve v kolaudačním řízení bude stavební úřad rozhodovat o tom, jaké odchylky od projektové dokumentace akceptuje. Soud nicméně souhlasí s žalovaným, že v této fázi (stavba dosud není dokončena) nelze konstatovat, že odchylky skutečného provedení stavby od projektové dokumentace jsou natolik zásadní, že by bylo možno uzavřít, že stavba je realizována zcela jinak a situace vyžaduje bezprostřední zásah stavebního úřadu. Pokud jde o tvrzenou změnu materiálového složení podlahy přístřešku (ta byla původně v souhrnné technické zprávě navržena jako šterkopísková, nyní je tvořena litým betonem), pak tato změna nemá vliv na své okolí, a proto je nepochybně možné v rámci kolaudačního řízení tuto nepodstatnou odchylku schválit.

III.

Závěr a náklady řízení

18. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
19. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
20. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo (výrok III).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. března 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu